

*Zmartwychwstały Chrystus przynosi ludzkości nadzieję zbawienia i wyzwolenia z grzechu. Uczynił nas świadkami swego Zmartwychwstania. Wysłał na krańce świata mówiąc:
„Idźcie na cały świat i głosźcie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!”
„Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”.
„Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane.”*

Słowa Chrystusa Zmartwychwstałego brzmią szczególnie w Roku Kapłańskim. Rodzą w sercu radość i pewność drogi, ale też wzywają do rachunku sumienia. Kapłaństwo „to miłość Serca Jezusowego” piszą do nas polscy Biskupi. Serca wiernego, pełnego miłości, dającego siebie do końca. Mocni zmartwychwstaniem Chrystusa służmy Ludowi Bożemu na wzór jego Boskiego Serca.
Redakcja

Wiadomość tygodnia

WIELKI TYDZIEŃ

Inauguracja obchodów Odpustu Wielkiego Tygodnia w Kalwarii Zebrzydowskiej

Niedziela Palmową zostały zainaugurowane obchody Odpustu Wielkiego Tygodnia w Kalwarii Zebrzydowskiej. Przed południem ks. kard. Franciszek Macharski dokonał poświęcenia palm oraz przewodniczył uroczystej Mszy. O godz. 15.00 sceną wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy rozpoczęło się Misterium Męki Pańskiej.

Od początku chrześcijaństwa istniała tradycja uroczystego obchodu niedzieli przed Wielkanocą jako pamiątki wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy przed swoją Męką. Wierni przynoszą palmy. W Kalwarii uroczysta procesja rozpoczęła się o godz. 11.15 przy kaplicy św. Rafała Archanioła. Kardynał Franciszek Macharski poświęcił palmy, a następnie przewodniczył Mszy św., podczas której wierni wsłuchiwali się w opis Męki Chrystusa. Jak przypominał o. Damian Muskus, kustosz Sanktuarium, obecny rok jest dla ks. Kardynała rokiem szczególnym, gdyż już za kilka dni, 2

kwietnia, będzie on obchodził 60-tą rocznicę święceń kapłańskich.

O godz. 15.00, przy Kaplicy Umieszczenia Tronu, w pobliżu wjazdu do ogrodu seminaryjnego rozpoczęły się Misteria Męki Pańskiej. Zebrani wierni mogli uczestniczyć w wjeździe Pana Jezusa na osiołku do Jerozolimy. Następnie, na ołtarzu polowym przy bazylice, odegrane zostały sceny wypędzenia przekupniów i przebaczenia jawno grzesznicy. Po nich w kościele była sprawowana Msza św.

Za: www.kalwaria.eu

Procesja z palmami na Jasnej Górze

Ojcowie i bracia paulini wraz z pielgrzymami i mieszkańcami Częstochowy uczestniczyli na Jasnej Górze w głównych uroczystościach z racji Niedzieli Palmowej. Tradycyjnie obrzęd poświęcenia palm miał miejsce na dziedzińcu jasnogórskim, przed bazyliką. Paulini, z gałązkami palm w rękach, przeszli w procesji ze świątyni na dziedziniec. Tam wszyscy zebrani ustawili się w kręgu. O. Sebastian Matecki, podprzeor klasztoru dokonał obrzędu poświęcenia palm.

„Drodzy bracia i siostry, przez 40 dni przygotowaliśmy nasze serca przez modlitwę, pokutę i uczynki chrześcijańskiej miłości – mówił na początku obrzędu poświęcenia palm o. Sebastian Matecki – W dniu dzisiejszym gromadzimy się, aby z całym Kościołem rozpocząć obchód misterium paschalnego. Dzisiaj Chrystus wjechał do Jerozolimy, aby tam umrzeć i zmartwychwstać”. Po odczytaniu fragmentu Ewangelii wg. św. Łukasza,

opisującego wjazd Chrystusa do Jerozolimy, wszyscy uczestnicy uroczystości wyruszyli w procesji do bazyliki. Przy wtórze śpiewu Jasnogórskiego Chóru Chłopięcego 'Pueri **Claramontani**' pod dyr. Jarosława Jasiury, wierni przypominali sobie uroczysty wjazd Chrystusa do Jerozolimy.

Uroczystej Mszy św. w bazylice przewodniczył o. Sebastian Matecki, a koncelebrował o. Mirosław Legawiec, prowincjał paulinów w Niemczech. W czasie Eucharystii odśpiewany został fragment Ewangelii wg św. Mateusza, opisujący **Mękę Pańską**. Jako główni kantorzy wystąpili paulini: o. Sebastian Matecki, o. Jacek Łeski i o. Nikodem Kilnar, a towarzyszyli im członkowie

Jasnogórskiego Zespołu Wokalnego 'Camerata' pod dyr. Jarosława Jasiury
. Za: www.jasnagora.com

Pielgrzymia Droga Krzyżowa

Około 300 osób wzięło udział w wyjątkowej Drodze Krzyżowej, która nad ranem dotarła do sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej. Pielgrzymi wyruszyli na szlak w piątek wieczorem po Mszy w kościele św. Józefa w Krakowie. Nocna wędrówka, podczas której rozważano stacje Męki Pańskiej, odbywała się w kilkuosobowych grupach. „Dobrze się szło w tym roku. W porównaniu z tamtym rokiem muszę powiedzieć, że jestem mniej zmęczony. Deszcz to była nowość.
.Za

Niesamowite wrażenie, naprawdę trud drogi”.

“Wyczerpanie było już po drodze, w połowie chciałem już wracać, ale pomyślałem, że nie, i z płaczem dotarłem do Kalwarii, ostatnim tchnieniem wszedłem. Niesamowite przeżycie duchowe, całą rodzinę niosę w darze, wielka łaska” – mówili uczestnicy po dotarciu do Kalwarii Zebrzydowskiej.

Jutro w sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej rozpoczynają się pasyjne obchody Wielkiego Tygodnia, podczas których będzie miała miejsce inscenizacja Chwalebego Misterium Męki Pańskiej.

Za: **Radio Watykańskie**

Wiadomości krajowe

Życzenia Wielkanocne Ks. Tomasza Sielickiego, Przewodniczącego KWPZM

Od czasów apostoelskich corocznie w Niedziele Wielkanocną Kościół z mocą woła: „Pan rzeczywiście Zmartwychwstał”! (Łk 24, 14). To wołanie przypominane i aktualizowane w każdą niedzielę roku i w każdej Eucharystii, skierowane jest zarówno do uczniów Chrystusa jak do wszystkich poszukujących sensu życia. Sens ten najpełniej wypływa z prawdy o zbawczej Bożej Miłości, objawionej w Męce i Zmartwychwstaniu Chrystusa.

Życzę, by ta radosna prawda przeplatała się jak złota nić w każdym pożytecznym zajęciu, w każdym dobrym przedsięwzięciu zainspirowanym przez Ducha Świętego, posyłanego nam przez „Zwycięzcę śmierci, piekła, szatana

Ks. Tomasz Sielicki Schr,
Przewodniczący KWPZM w Polsce, Przełożony Generalny Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej

Apel Konsulty KWPZM w Polsce w sprawie pielgrzymki kapłanów na Jasną Górę

Obraująca w dniu 25 marca Konsulta KWPZM w Polsce zwraca się z apelem do wszystkich wyższych przełożonych zakonów męskich w Polsce o liczny udział kapłanów zakonnych w pielgrzymce na Jasną Górę, zorganizowanej w dniach 30 kwietnia-1 maja 2010 roku przez Episkopat Polski w związku z Rokiem Kapłańskim, obchodzonym w Kościele powszechnym. Prosimy o zachęcenie Współbraci Kapłanów do pielgrzymowania w tych dniach na Jasną Górę oraz czynnego udziału w przewidywanych uroczystościach i spotkaniach.

Tam gdzie to możliwe prosimy również o zorganizowanie wspólnych wyjazdów, by dać możliwość wspólnotowego i radosnego przeżycia tego wyjątkowego wydarzenia.

Bardzo nam zależy aby obecność kapłanów zakonnych na Jasnej Górze stała się widocznym znakiem naszej jedności w ramach *Prezbiterium* Kościoła w Polsce oraz naszej woli służenia Ludowi Bożemu bogactwem charyzmatów naszych instytutów zakonnych.

Wszystkim Współbraciom przekazujemy także życzenia bogatych przeżyć duchowych w dniach *Triduum Paschalnego* oraz w całym okresie wielkanocnym. Niech Pan Wam błogosławi!

Kilkuset dyrektorów szkół katolickich na Jasnej Górze

Ogólnopolska Konferencja Dyrektorów Szkół Katolickich rozpoczęła się we wtorek, 23 marca na Jasnej Górze z udziałem kilkuset osób. Jednym z najważniejszych punktów spotkania będą obrady i wybory nowego zarządu Rady Szkół Katolickich, co będzie miało miejsce dziś, w pierwszym dniu spotkania. Kończący kadencję Zarząd Rady Szkół Katolickich przedstawi sprawozdanie. Następnie dyrektorzy szkół katolickich dokonają wyboru nowych władz. (...)

Dyrektorzy katolickich placówek oświatowych będą także dyskutować o nadzorze pedagogicznym w szkołach i skutkach ubocznych presji wyników egzaminów zewnętrznych, zastanawiać się będą też nad ocenianiem szkolnym w kontekście wychowania.

Obecnie w Polsce jest 518 szkół katolickich, w tym: 142 szkoły podstawowe, 178 gimnazjów, 139 liceów ogólnokształcących, 20 szkół ponadgimnazjalnych kształcących w zawodzie (technika, licea zawodowe, muzyczne, zawodowe), 16 szkół dla uczniów chorych lub z problemami wychowawczymi, 3 policealne, 20 specjalnych dla dzieci niepełnosprawnych umysłowo w stopniu lekkim i umiarkowanym. W ubiegłym roku powstało 18 nowych placówek.

Wszystkie szkoły katolickie w Polsce są zrzeszone w Radzie Szkół Katolickich (RSK), powołanej do życia w 1994 roku przez 269. Konferencję Episkopatu Polski. Rada jest kościelną jednostką organizacyjną o zasięgu ogólnopolskim;

zrzesza szkoły katolickie prowadzone przez kościelne osoby prawne oraz szkoły, które zostały uznane za katolickie dekretem biskupa diecezjalnego i są prowadzone przez inne osoby prawne lub fizyczne. (...)

Współpraca pallotyńskiego Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego z UKSW

Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie rozbudowując swoje zaplecze naukowo-badawcze. W marcu rozpoczął oficjalną współpracę z nowym ośrodkiem naukowo-badawczym. Istotnym wymiarem kształcenia studentów w zakresie socjologii jest zdobywanie umiejętności prowadzenia badań empirycznych. Studenci powinni uczestniczyć i sami prowadzić badania naukowe.

Ponadto rozwój uczelni zmierza w kierunku tworzenia dużych centrów naukowo-badawczych. Wychodząc naprzeciw takim wyzwaniom Rektor UKSW ks. prof. Ryszard Rumianek oraz Dyrektor Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego SAC ks. prof. Witold Zdaniewicz podpisali umowę o wzajemnej współpracy dwóch instytucji. Instytut Statystyki Kościoła Katolickiego jest największym w Europie ośrodkiem badawczym zajmującym się badaniem religijności. Od ponad 35 lat skupia wokół siebie najwybitniejszych naukowców oraz badaczy z tzw. lubelsko-warszawskiej szkoły socjologii religii. Prowadzi wyjątkowe w skali światowej badania w oparciu o własną metodologię oraz własne techniki badawcze. Jednocześnie stara się ciągle poszukiwać nowych obszarów badań oraz odpowiadać na zmieniającą się wciąż sytuację religijną społeczeństwa.

Współpraca naukowa Uniwersytetu oraz Instytutu Statystyki ma na celu rozwój kadry naukowej, a także podejmowanie wspólnych badań naukowych, organizację konferencji naukowych, wydawanie wspólnych publikacji, podejmowanie działań w zakresie animacji środowiska naukowego oraz w zakresie rozwoju badań nad religijnością w Polsce.

Jak mówi Dyrektor Instytutu Socjologii UKSW ks. prof. Tadeusz Bąk: „Współpraca z ISKK jest dla Uniwersytetu prestiżem. Profesjonalizm badawczy ISKK jest wzorcem dla młodych adeptów nie tylko socjologii religii, ale dla wielu innych subdyscyplin socjologii”. Za: InfoSAC 29/03/2010

Prymas Polski poświęcił odnowiony kościół w Markowicach

21 marca Prymas Polski abp Henryk Muszyński poświęcił odnowiony kościół w Markowicach k. Inowrocławia – Sanktuarium Matki Bożej Królowej Miłości i Pokoju, Pani Kujaw, gdzie posługują Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej.

Uroczystość zainaugurowała rok jubileuszowy ogłoszony z okazji 300. rocznicy sprowadzenia do Markowic łaskami słynącej figury Matki Bożej.

„Trzysta lat temu w tym miejscu stanęła figura słynąca łaskami. Figura Matki Jezusa i naszej Matki. Były to czasy Rzeczypospolitej Szlacheckiej. Później nastął okres zaborów, II Rzeczypospolitej, okupacji niemieckiej, PRL-u. Wreszcie przyszedł czas, kiedy na powrót zaczęliśmy cieszyć się wolnością. Przez te wszystkie lata zmian jedno pozostało niezmiennie – serce Matki, które każde kolejne pokolenie obejmuje tą samą bezgraniczną miłością od nowa” – mówił abp Muszyński. Prymas Polski przyznał również, że markowickie sanktuarium było pierwszym, które odwiedził jako metropolita gnieźnieński. „Dziś po raz pierwszy i zapewne ostatni odwiedzam je jako Prymas Polski. To swoista klamra spinająca moją posługę w archidiecezji gnieźnieńskiej” – dodał.

W uroczystej Eucharystii sprawowanej pod przewodnictwem prymasa Muszyńskiego uczestniczyli również: nowy ordynariusz polskiej prowincji Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej o. Ryszard Szymdki OMI, poprzedni proboszcz markowickiego sanktuarium o. Aleksander Doniec OMI oraz prałaci i kanonicy z okolicznych miejscowości. Obecni byli także przedstawiciele władz samorządowych powiatów inowrocławskiego i mogileńskiego oraz gminy Strzelno i miasta Inowrocławia. Za: www.oblaci.pl.

Inauguracja działalności sanktuarium św. Józefa u karmelitów bosych w Poznaniu

W piątek 19 marca 2010 r. ks. abp Stanisław Gądecki, metropolita poznański, zainaugurował działalność pierwszego w archidiecezji sanktuarium św. Józefa na Wzgórzu św. Wojciecha w Poznaniu. Wielkim orędownikiem jego utworzenia jest o. Mariusz Jaszczyszyn. Dekret ustanawiający kościół karmelitów bosych Sanktuarium Diecezjalnym św. Józefa był wydany już we wrześniu ubiegłego roku, karmelici boscy przygotowywali się natomiast do uroczystości inauguracji sanktuarium poprzez specjalną nowennę.

W liście pasterskim na początek Wielkiego Postu 2010 r. metropolita poznański wyraził pragnienie, by nowo ustanowione Sanktuarium św. Józefa stało się

"Nazaretem archidiecezji". Kult św. Józefa jest ściśle związany z historią klasztoru karmelitów bosych w Wielkopolsce. Z dotychczasowych badań wynika, że kościół św. Józefa w Poznaniu jest pierwszym pod tym wezwaniem w Polsce. Jego uroczyste poświęcenie i dedykacja miała miejsce 21 czerwca 1621 roku.

Uroczystość inauguracji sanktuarium zgromadziła tłumy wiernych, liczne duchowieństwo z o. Romanem Hernogą, prowincjałem Prowincji Warszawskiej na czele. Z Prowincji Krakowskiej przybyli o. Benignus Wanat, o. Anastazy Gęgotek, o. Wiesław Kiwior i o. Szczepan Kraśkiewicz
Za: www.ocdkrakow.futuro.biz.pl

Rockowa historia o człowieku

„Czternaście odston historii o człowieku, czternaście prawd o człowieku, a tak naprawdę czternaście stacji Drogi Krzyżowej w trochę innym wydaniu niż zwykle. Tym razem chcemy posłuchać, by przeżyć, byśmy spróbowali kontemplanować krzyż, bez słów mówionych, ale słuchając muzyki. Jeszcze takiej drogi krzyżowej tutaj nie mieliśmy.” – powiedział na wstępie br. Rafał Szymkowiak dnia 26 marca 2010 roku w Kapucyńskim kościele w Krakowie przy ulicy Loretańskiej 11.

Rockowa Droga Krzyżowa - pomysł zrodził się w Wielkim Poście 2003 i od tego czasu, każdego roku zespół BJT z Lublina gra od kilku do kilkunastu Dróg Krzyżowych. Dlaczego rockowa? Według

pierwotnego pomysłu miała to być dość mocna oprawa muzyczna skierowana głównie do młodzieży. Jednak z czasem granie zmieniło swój klimat na bardziej akustyczny, nastrojowy, refleksyjny i znajduje odbiorców w każdym wieku, a zespół postanowił pozostać przy pierwotnej już rozpoznawalnej nazwie „Rockowa”.

Na Rockową Drogę krzyżową składają się utwory muzyczne (wokal; gitara: akustyczna, elektryczna, basowa; fletnia Pana; conga; przeszkadzajki) głównie autorstwa zespołu oraz rozważania - po raz kolejny specjalnie napisane przez księdza Adama Baba. Zapraszamy do wysłuchania Rockowej Drogi Krzyżowej na: www.kapucyni.pl

Wiadomości zagraniczne

Życzenia Wielkanocne S. Lutgardis Craeynest, przewodniczącej UCESM

Najdrożsi Bracia i najdroższe Siostry,
Gdy wracamy myślą do Centrum Dialogu istniejącego w Oświęcimiu zaraz obok potworności Holokaustu, gdy wspominamy świadectwa usłyszane podczas naszego

Zebrania plenarnego, gdy na nowo przeżywamy spotkania z wielu odważnymi zakonnicami i zakonnikami, którzy w sytuacjach współczesnych czynią wszystko, aby swym życiem być darem dla Boga i ludzi, wtedy wiemy, że zmartwychwstanie nadejdzie! Nawet jeśli żyjemy w

chaotycznej niepewności Wielkiej Soboty, wiemy, wierzymy i świadczymy: Chrystus Zmartwychwstał!

Nie możemy negować, że Kościół, a także życie konsekrowane przechodzą dzisiaj udrękę ciężkich i - niestety - niebezpiecznych

oskarżeń, poprzez które także wielu niewinnych zostało wciągniętych w niesprawiedliwe zamieszanie. Enzo Bianchi mówi: "Nie jesteśmy najlepsi". To prawda. Nie jesteśmy najlepsi. Solidarni w naszym człowieczeństwie także my jesteśmy przyczyną Wielkiego Piątku Jezusa. W autentycznym doświadczeniu Wielkiej Soboty, w pragnieniu wolności oraz przebaczenia, pragniemy aby Pascha naszego Pana wydarzyła się dla nas i dla wszystkich ludzi.

Pascha: Życie w Panu się rodzi, jak życie ma początek z ziarna, które umiera. Życzę Wam prawdziwie świętej Paschy. Ale nie jednodniowego święta lecz Paschy jako nieprzepartej siły Miłości miłosiernej Boga, objawionej wszystkim ludziom .

Serdecznie pozdrawiam,

Sr. Lutgardis Craeynest
Przewodnicząca UCESM.

Zapowiedz nowych beatyfikacji i kanonizacji

Na prywatnej audiencji Benedykt XVI przyjął prefekta Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, abp. Angelo Amato, w czasie której upoważnił go do promulgowania 16 dekretów tej dykasterii. Sześć z nich dotyczy uznania cudu dokonanego za wstawiennictwem bł. Bonifacji Rodriguez de Castro, założycielki hiszpańskiego zgromadzenia Misjonarek Służebnic św. Józefa i pięciorga sług Bożych.

Dalsze trzy dotyczą męczeństwa, z których jeden odnosi się do ofiary nazizmu – niemieckiego księdza diecezjalnego Gerharda Hilschfeldera, który zginął w Dachau w 1942 r., a dwa do ofiar komunizmu – łacińskiego biskupa Szilárda Bogdánffy'ego z Rumunii zmarłego w 1952 r. w stalinowskim więzieniu oraz słoweńskiego działacza Akcji Katolickiej Alojzija Grozde zamordowanego w 1943 r. przez jugosłowiańskich partyzantów. Pozostałe dekryty Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych obejmują stwierdzenie heroicznego cnót sług Bożych.

Spośród 16 promulgowanych dziś dekretów połowa dotyczy kobiet konsekrowanych, głównie założycielek zgromadzeń zakonnych. Z ośmiu mężczyzn, których proces beatyfikacyjny posunął w ten sposób do przodu, czterej to biskupi, dwaj – księża diecezjalni, jeden – maronicki zakonnik, a jeden – świecki.

Za: **Radio watykańskie**

Komunikat Legionistów Chrystusa

Jeszcze raz wyrażamy nasz ból i gorycz wobec wszystkich i każdego z osobna, kto ucierpiał z powodu działalności naszego założyciela. Dogłębnie uczestniczymy w cierpieniu, jakie ten skandal wywołał w Kościele. Prosimy o przebaczenie tych wszystkich, którzy w przeszłości oskarżali ks. Maciela, lecz im nie uwierzono". Słowa te czytamy w komunikacie wydanym przez władze Legionistów Chrystusa. W dokumencie przypomina się okoliczności, które doprowadziły do poważnego kryzysu w zgromadzeniu, gdy na jaw wyszły kolejne fakty świadczące o podwójnym życiu jego założyciela, ks. Marciała Maciela Degollado.

Sygnatariusze, wśród których jest także przełożony generalny legionistów, ks. Álvaro Corcuera, zapewniają o otwartości na prawdę historyczną i na wskazówki ze strony komisji kościelnej, która przeprowadziła wizytację zgromadzenia. Wyrażają też gotowość pojednania z osobami, które w jakiś sposób ucierpiałły w związku ze skandalem oraz otoczenia ich duchową opieką

Za: **Radio watykańskie**

Zamordowano salezjanina w Kolumbii

ZW Kolumbii zamordowano salezjańskiego zakonnika. Jak poinformowała agencja Fides, do zdarzenia doszło 20 marca w stołecznej Bogocie. Tzw. koadiutor, czyli brat zakonny, 56-letni Luis Enrique Pineda został napadnięty wieczorem na ulicy przez trzech bandytów. Napastnicy nie tylko ograbili swoją ofiarę, ale także zadali rany nożem.

Rannemu zakonnikowi udało się jeszcze dotrzeć na pogotowie ratunkowe, jednak wkrótce zmarł w wyniku odniesionych obrażeń. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 22 marca

Za: **Radio watykańskie**

Jubileusz pallotyńskiej parafii Matki Bożej Fatimskiej w Itaipuacu (Brazylia)

Minął rok od powstania parafii pw. Matki Bożej Fatimskiej w Itaipuacu. Wielu może powiedzieć, że rok to niewiele. Oczywiście rok to bardzo krótki okres czasu, ale jednocześnie 365 dni to wystarczająco długi okres czasu, aby dokonać refleksji oraz podziękować Bogu za wszelkie dobro,

które dokonało się w nowej wspólnocie parafialnej. 21 marca 2010 roku, dokładnie w rok po uroczystej Mszy św., podczas której został odczytany dekret utworzenia parafii Matki Bożej Fatimskiej w Itaipuacu, wierni z całej parafii zgromadzili się w kościele parafialnym, aby jako wspólnota parafialna podziękować Bogu za rok pracy.

O godzinie 9.00, odpowiedzialni za poszczególne kaplice wchodzące w skład parafii, prowadzili modlitwę różańcową. Podczas niej dziękowano Pani Fatimskiej za opiekę nad parafią i jej Matczyną czułość, której w sposób szczególny każdy doświadcza w trudnych sytuacjach. Momentem centralnym uroczystości dziękczynnych była Msza św., której przewodniczył ks. Jan Stawicki SAC, Przełożony pallotyńskiej Regii Matki Bożej Miłosierdzia w Rio de Janeiro. W koncelebrze, obok proboszcza parafii ks. Jacka Wójcika SAC, byli wikariusze biskupi archidiecezji Niteroi: ks. Kazimierz Pac SAC i ks. Ademar Ermilindo Pimenta. Msza św. była celebrowana przez księży, którzy wpisali się złotymi głoskami w historię parafii. Ks. Jan i Kazimierz byli odpowiedzialni za tę wspólnotę jako proboszczowie parafii św. Sebastiana w Itaipu, z której to została wydzielona parafia w Itaipuacu.

Bezpośrednio po Mszy św. katecheci zaprosili wspólnotę do obejrzenia przygotowanej prezentacji historii wspólnoty. Oglądając historyczne zdjęcia z łożką w oku wiele osób wspominało radości, trudności oraz tych, którzy już odeszli do Domu Ojca, a w sposób znaczący przyczynili się do rozwoju wspólnoty. Jak na obchody rocznicy przysłało nie zabrakło również urodzinowego tortu. Dla upamiętnienia tego skromnego, ale jakże ważnego jubileuszu, każdy otrzymał pamiątkowy obrazek z wizerunkiem kościoła Matki Bożej Fatimskiej w Itaipuacu i słowami św. Wincentego Pallotiego. Ks. Artur Karbowy SAC

Za: InfoSAC 29/03/2010

Salwatorianie wspomagają formację zakonną na Ukrainie

We Lwowie-Brzuchowicach od 21 do 26 marca odbywa się druga sesja Szkoły

Formatorek Zakonnych. Szkoła ta prowadzona jest przez Centrum Formacji Duchowej Salwatorianów w Trzebini we współpracy z Konsultami Wyższych Przełożonych Zakonów Żeńskich na Ukrainie (obrazku łańciskiego i grekokatolickiego). Zajęcia Szkoły odbywają się w Instytucie Teologicznym imienia Józefa Bilczewskiego przy Wyższym Seminarium Duchowym Archidiecezji Lwowskiej. Mszy Świętej inauguracyjnej drugą sesję Szkoły, odprawionej w obrządku św. Jana Chryzostoma, przewodniczył 21 marca br. ojciec Venedykt Oleksijczuk, przełożony grekokatolickiego klasztoru studytów.

W zajęciach Szkoły, która trwa trzy lata (2009-2011), uczestniczy 45 siostr

zakonnych w większości z Ukrainy, ale również z Białorusi, z Łotwy i ze Słowacji. Podczas drugiej sesji tematem wykładów i zajęć warsztatowych jest tożsamość osoby konsekrowanej. Wykłady i konwersatoria prowadzą zaproszeni wykładowcy: pallotyń ks. mgr Rafał Hołubowski, psycholog, rektor Seminarium Duchowego Pallotyńów we Lwowie-Brzuchowicach (zajęcia w języku ukraińskim), oraz dominikanin ojciec mgr Andrzej Kamiński, teolog duchowości z Kijowa (zajęcia w języku rosyjskim).

W ramach formacji do modlitwy Słowem Bożym na drodze lectio divina proponowane są wprowadzenia do osobistej modlitwy w oparciu o teksty Ewangelii opisujące relację Szymona

Piotra z Jezusem (wprowadzenia w języku polskim, konspekty w języku ukraińskim). Każda z siostr ma również możliwość skorzystania z indywidualnej rozmowy formacyjnej. (...)

Centrum Formacji Duchowej w Trzebini rozpoczyna także współpracę z wydawnictwem Svichado we Lwowie, które opublikuje w języku ukraińskim „Zeszyt Formacji Duchowej” nr 35 autorstwa dr Wiesławy Stefan „Uzdrowienie relacji”. Doktor Stefan prowadził wykłady podczas pierwszej sesji Szkoły Formatorek w listopadzie 2009 r. i znaczna część siostr sygnalizowała wówczas potrzebę przełożenia treści wykładów wysłuchanych w języku polskim na język ukraiński.

Witryna tygodnia

W internecie: Nowa kapucyni.pl

Obie prowincje kapucyńskie w Polsce połączyły się wirtualnie na wspólnej rozwijającej się stronie internetowej www.kapucyni.pl, która 25 marca br. stała się oficjalną stroną kapucynów w Polsce. Odwiedzając www.kapucyni.pl na bieżąco można śledzić codziennie ukazujące się nowe wiadomości z kapucyńskich wspólnot oraz aktualności z życia Kościoła. Na stronie znajduje się bogata czytelnia - zbiór ok. 800 artykułów, wywiadów, fragmentów książek, a w szczególności życiorysów świętych i błogosławionych kapucynów.

"Można również zobaczyć miejsca gdzie żyli i działali tacy święci jak Franciszek czy Ojciec Pio - umożliwiają to galerie zdjęć, w których także ukazują się zdjęcia z ważnych wydarzeń w prowincjach" - opowiada Agata Rajwa z Biuro Prasowe Braci Mniejszych Kapucynów. Galerie

zdjęć są jednym z elementów bogatego działu multimediów na naszej stronie. Kolejnym jego elementem jest dział audio, w którym można posłuchać ciekawych audycji, wywiadów, homilii.

Strona posiada także newsletter. Dzięki niemu można stać się odbiorcą i

czytelnikiem Biuletynu Informacyjnego Kapucynów, który ukazuje się co tydzień.

"Na dole naszej strony znajduje się skrzynka intencji, dzięki której można wysłać intencje, prośby o modlitwę. Co tydzień otrzymujemy ok. 30 intencji i z tej inicjatywy zrodziła się kolejna - zgromadzenia większej ilości osób modlących się w tych intencjach" - prezentuje portal Agata Rajwa.

"Poza tym nasza strona jest pełna ciekawych tematów, smaków i aromatu podobnie jak filiżanka dobrej kawy cappuccino, która swoją nazwę wzięła właśnie od kapucyńskiego habitu, dlatego zapraszamy na www.kapucyni.pl - portal ze smakiem!" - podsumowuje redaktor Rajwa. Za: www.franciszkaniei.pl.

Refleksja tygodnia

LIST EPISKOPATU POLSKI DO KAPŁANÓW NA WIELKI CZWARTEK Kapłan wiernym Świadkiem Chrystusowej Miłości

We wstępie listu na rozpoczęcie Roku Kapłańskiego Ojciec Święty Benedykt XVI wskazuje nam, iż rok ten ma pobudzić do wewnętrznej odnowy wszystkich kapłanów, aby ich świadectwo ewangeliczne we współczesnym świecie stało się silniejsze i bardziej wyraziste. W tym nurcie przeżywamy w naszej Ojczyźnie rok duszpasterski pod hasłem "Bądźmy świadkami miłości". Zjednoczeni z całym prezbiterium Kościoła w Polsce, zwracamy

się do Was z zachętą, abyście starali się być wiarygodnymi świadkami Chrystusa we współczesnym świecie.

1. Kapłaństwo to miłość Serca Jezusowego

Pragnąc świadczyć wyraziście o miłości Chrystusa, trzeba najpierw doświadczyć jej we własnym życiu kapłańskim. Możemy

się dzielić tylko tym, co sami przeżyliśmy. Brak osobistego doświadczenia Boga sprawia, że jesteśmy pustym dźwiękiem albo zgrzytem nie pozwalającym ludziom dostrzec piękna Bożego świata i Ewangelii.

We wspomnianym na początku liście ogłoszonym w uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, papież Benedykt XVI odwołuje się do postaci św. Jana Marii Vianneya, który często podkreślał, że

kapłaństwo to miłość Serca Jezusowego. W Wielki Czwartek nasze myśli biegają do Wieczernika, gdzie Chrystus ze swoimi uczniami spożywa Ostatnią Wieczerzę, ustanawiając sakrament Eucharystii i Kapłaństwa. Jako uczniowie Chrystusa rozpoznajemy samych siebie w tym ewangelicznym wydarzeniu. Podobnie jak św. Jan Apostoł, w każdej sprawowanej przez nas Eucharystii doświadczamy bliskości Jezusa, odczuwamy bicie Jego Serca w nas, w Kościele i w świecie. Pragniemy, aby rytm naszego kapłańskiego serca bił rytmem miłości Serca Jezusowego. Wiemy, że oddalenie się od Jezusa powoduje osamotnienie i duchową arytmii, która może doprowadzić do zapaści i śmierci duchowej naszego życia kapłańskiego oraz osób, do których zostaliśmy posłani.

Zanurzeni w Sercu Jezusa przepelnionym miłością, znajdujemy się w źródle świętości Trójcy Świętej i Kościoła, który *jest Mistycznym Ciałem, a jego członki mają udział w świętości Głowy, którą jest Chrystus (Christifideles laici 16).* Dostrzegamy, że w doświadczeniu miłości Boga i w świadczeniu o niej współczesnemu człowiekowi nie jesteśmy osamotnieni. My kapłani, wraz z biskupami, diakonami i osobami świeckimi, jesteśmy jednym organizmem ożywianym zbawczą ofiarą Chrystusa. Wszyscy stanowimy jedną wspólnotę ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Pana.

2. Poszerzyć serce

Pragnąc doświadczyć miłości Chrystusa, musimy sobie uświadomić, że to On sam pozwala nam odnaleźć swój obraz w naszym życiu. Wychodzi ku nam otwierając przed nami podwoje prowadzące do Bożego świata. Czyni to przez sakrament Chrztu, w którym

jesteśmy zanurzeni w Jego śmierci i zmartwychwstaniu. Historia Jezusa Chrystusa i historia naszego życia zrastają się w jedną historię. W sakramencie kapłaństwa ta historia osiąga pełnię. Oblicze kapłana staje się obliczem Chrystusa. Kapłan staje się *alter Christus*. W zbawczych tajemnicach Chrystusa rozpoznajemy piękno naszego kapłaństwa. Równocześnie w tajemnicach naszego kapłańskiego życia Chrystus staje się widzialnym i słyszalnym. Staje się obecnym dla tych, którzy dzisiaj poszukują żarliwie Bożej miłości we wszystkich wydarzeniach swojego życia.

Obserwując pracę serca możemy dostrzec, iż spełnia ono dwie uzupełniające się funkcje: pobiera krew z organizmu do mięśnia sercowego przez skurcz serca oraz rozprowadza ją po całym organizmie przez rozkurcz mięśnia sercowego. W tym uproszczonym mechanizmie dostrzegamy istotę naszej posługi kapłańskiej. Ożywcza krew odkupienia czerpiemy z miłości Boga w Chrystusie, aby później przekazywać ją całemu duchowemu organizmowi Kościoła przez naszą posługę.

Pragniemy, aby nasze serce poszerzyło się i otwarło na niezmierną miłość Boga. Benedykt XVI w encyklice *Spe salvi* przypomina, że *człowiek został stworzony dla wielkiej rzeczywistości - dla samego Boga, aby był przez Niego wypełniony. Jednak jego serce jest zbyt ciasne dla tej rzeczywistości, która została mu przeznaczona. Musi się rozszerzyć. Odkładając na później swój dar, Bóg rozszerza nasze pragnienie; poprzez pragnienie rozszerza ducha i powiększając go, sprawia, że może przyjąć Jego samego (n. 33).*

W codziennej kontemplacji pragniemy poszerzyć nasze serce przyjmując Boga,

który jest pełnią niekończącego się życia i miłości, pozostając równocześnie źródłem, z którego wszystko czerpie swoje istnienie i ostateczny cel. Pragniemy poszerzyć nasze serce przyjmując Boga, który stwarzając nas na swój *obraz i podobieństwo* (por. Rz 1,26-27), "począł" nas niejako w sobie, uzdalniając do relacji osobowych w miłości i uczynił nas swoimi reprezentantami w stworzonym świecie. Pragniemy poszerzyć nasze serce przyjmując Boga, który nas cudownie stworzył (por. Ps 139, 14) i odkupił, obdarzając nas powołaniem kapłańskim. Ono staje się w Nim krynicą życia.

Pragniemy poszerzyć nasze kapłańskie serce na tajemnicę Chrystusa, którego w Eucharystii sprowadzamy kapłańskim słowem i gestem w ludzką rzeczywistość. Dotykamy Go i przyjmujemy jako źródło nieskończonej miłości. Pragniemy doświadczyć wyzwalającej miłości miłosiernego Ojca w konfesjonale, gdzie pełniemy zamiennie rolę penitenta i spowiednika. Otwieramy płonące serca na słowo Boże tętniące na kartach Pisma Świętego, w którego pokładach odkrywamy następane warstwy Bożej miłości, przemieniającej nasze życie. Naszą posługę umacniamy codziennie modlitwą *Liturgii godzin*. Ona ubogaca i umacnia mozaikę naszej kapłańskiej codzienności. Wypełnieni miłością Chrystusa pragniemy ją przekazywać tym, do których zostaliśmy posłani.

3. Posłani do świata

Zmienia się środowisko naszej posługi kapłańskiej. Pewne kręgi naszego społeczeństwa ogarnia obojętność religijna, która ignorując rzeczywistość Boga w życiu codziennym, ignoruje także kapłanów i ich posługę. Może się nam czasem wydawać, że jesteśmy bezużyteczni i niepotrzebni. Jeżeli jednak

naprawdę jesteśmy autentyczni, jeżeli zostawiliśmy wszystko i poszliśmy za Jezusem, to zawsze będziemy potrzebni człowiekowi, który pragnie wracać do swoich źródeł i korzeni.

Nie ma powodu, byśmy odczuwali kompleksy i lęki wobec świata, do którego jesteśmy posłani w imieniu Jezusa Chrystusa. Nie jesteśmy sami i nie idziemy sami. To On idzie z nami. To On potrzebuje naszej inteligencji i serca. To On potrzebuje naszych dłoni i ust, by Dobra Nowina docierała do każdego człowieka i środowiska. Nasze kapłaństwo nosimy w glinianych naczyniach. Świadomość własnych słabości uczy nas pokory i zawierzenia naszej posługi samemu Bogu. Jednak wielkości kapłaństwa nie mogą przesłaniać nasze słabości i grzechy. Na tę wielkość powoływał się, jakże pokorny, św. Jan Maria Vianney w słowach cytowanych przez Benedykta XVI: *Oh, jakże kapłan jest wielki!... Gdyby pojął siebie, umarłby... Po Bogu, kapłan jest wszystkim!... On sam pojmie się w pełni dopiero w niebie.* Dostrzegamy podobieństwo między czasami po Rewolucji Francuskiej, w których żył święty Proboszcz z Ars, i naszymi czasami. Jego świętość i gorliwość zaowocowała wielkimi nawróceniami we Francji i w Europie; małe Ars stało się "szpitalem dusz" leczącym z duchowej patologii cały kraj.

Jeżeli doświadczamy wyzwalającej miłości Chrystusa, znajdziemy sposoby i środki, by głosić odważnie prawdę o Bogu "bogątem w miłosierdzie" (por. Ef 2, 4). Możemy to czynić posługując się ubogimi środkami. Niech nam przyświeca postać św. Faustyny, która mimo skromnego wykształcenia potrafiła mistyczne doznanie miłosiernej miłości Chrystusa wyrazić w swoim "Dzienniczku", fascynującym swoją duchową głębią i przemawiającym do naszego pokolenia. Czyż nasza kapłańska posługa nie powinna odświeżać miłosierne oblicze Ojca, który tak *umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne?* (J 3, 16).

4. Przerzucać mosty

Kapłan, doświadczający miłości Boga w swoim życiu, nie może jej zatrzymać jedynie dla siebie. Będąc budowniczym mostu - *pontifex* - łączy przez swoją posługę dwa brzegi. Zakorzeniony na jednym brzegu, w głębokiej wspólności miłości z Bogiem, nie może egoistycznie zachować jej dla siebie. Dlatego przerzuca kapłański pomost na drugi brzeg, w codzienną ludzką egzystencję, której stanowi część. W swoim życiu kapłańskim łączy dwa przyczółki. Łączy dwa światy: Boży i ludzki. Łączy je w Jezusie Chrystusie, który będąc prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem, jest doskonałym pomostem dla miłości przechodzącej od Boga do człowieka i od człowieka do Boga. Dla nas, kapłanów,

bycie pomostem między dwoma brzegami nie zawsze jest łatwe. Czasem chcielibyśmy przypodobać się ludziom, odrzucając trudne wymagania miłości Boga w imię rzekomej wierności człowiekowi. Innym razem wydaje się nam, że powinniśmy pozostać na Bożym brzegu i pozostawić zniszczony duchowo świat własnemu losowi. Wiemy jednak, że świat ludzi jest w tajemnicy Wcielenia także światem Boga. Dlatego miłość Chrystusa przynagla nas (por. 2 Kor 5, 14), abyśmy przerzucili most kapłaństwa w kierunku brzegu współczesnego świata i jego kultury, aby na tym przyczółku głosić Miłość zbawiającą świat i człowieka.

Ludzie, którzy przechodzą po moście naszego kapłaństwa, wchodzą w nasze życie, nasze sprawy osobiste. Zabierają nam czas i siły, wypalają nas, obciążają swoimi problemami i grzechami. Takie jest jednak nasze powołanie, które podjęliśmy podczas naszych święceń, przyjmując w sobie obecność Chrystusa. W Nim przez krzyż i zmartwychwstanie została zniwelowana przepaść między Bogiem i człowiekiem. Czujmy się szczęśliwi, jeżeli mocą naszej posługi kapłańskiej przynajmniej jeden człowiek przejdzie po kapłańskim moście do źródła Bożej miłości.

5. Wołanie o świętość

Często popełniamy błąd w swoim życiu kapłańskim usiłując upodobnić się całkowicie do świata, uważamy bowiem, że wtedy skutecznie będziemy mogli głosić mu Ewangelię zbawienia. Wówczas jednak nie jesteśmy dla świata "atrakcyjni", gdyż nie możemy mu zaproponować przesłania, którego on nie posiada. Jest nim tajemnica miłości Boga, której realnie doświadczamy w naszym życiu.

Osoba i dzieło Jana Pawła II, który zachwyił się Bogiem, jest potwierdzeniem, że mimo kultury pozornie nie zgłaszającej "zapotrzebowania" na Boga, świadkowie Bożej miłości są bardzo pożądani przez współczesny świat. Święci kapłani zawsze będą poszukiwani przez ludzi pokolenia, które wciąż odczuwa potrzebę duchowości, tak jak spękana ziemia pragnie ożywczej wody. Wszyscy z upragnieniem poszukujemy bezinteresowności i braterstwa w codziennych ludzkich relacjach. Niepokoi nas brak przejrzystości wśród polityków, egoizm przywódców, przekupstwo w różnych instytucjach, brak kompetencji wśród nauczycieli i wychowawców, niedojrzałość rodziców, nasza fizyczna i moralna słabość. W tej sytuacji jeszcze bardziej powinien nas razić brak świętości życia i wierności w realizacji naszego powołania kapłańskiego. Tylko kapłani niosący w swoim życiu świętość Boga są w stanie wyprowadzić ludzką społeczność ze śmiertelnej zapaści grzechu i uświęcić życie religijne, polityczne, gospodarcze, kulturalne, rodzinne i osobiste wiernych.

6. Być dla innych

Chrystus obdarza nas wolnością w przepowiadaniu Ewangelii miłości. Nie jesteśmy uwarunkowani żadnymi układami ekonomicznymi, poprawnością polityczną, służalczą medialną, statystykami wątpliwej popularności. Dlatego w świadczeniu światu o Chrystusowej miłości nie chcemy dać się zepchnąć do "zakrystii" przez siły niechętnie Kościołowi. Jesteśmy bowiem wierni Chrystusowi, który spełniając czyni miłości szedł drogą krzyża i nie obiecał swoim uczniom łatwego życia. Mocą Ducha Świętego otwieramy jednak wiecznik naszego kapłaństwa i odważnie głosimy ewangeliczną sprawiedliwość. W tym działaniu przyświeca nam postać Sługi Bożego ks. Jerzego Popiełuszki, który pod koniec Roku Kapłańskiego będzie ogłoszony błogosławionym. Zawsze zwyciężamy, jeżeli kierujemy się ewangeliczną strategią: *Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj* (Rz 12, 21).

Nie chcemy równocześnie popaść w skrajność Kościoła "twierdzy", zamykającego się we własnym świecie wobec natarczywego "pukania" świata, który wciąż poszukuje światła i zbawienia. Jezus jest zawsze w centrum ludzkiej codzienności, nasyconej niejednokrotnie fizyczną i duchową patologią. W Ewangelii czytanej w Wielki Czwartek w czasie Mszy krzyżma, Jezus odnosi do siebie słowa proroka Izajasza: *Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana* (Łk 4, 18-19).

W naszej posłudze kapłańskiej pragniemy całkowicie utożsamiać się z Osobą i misją Chrystusa, pozostając w łączności z całym Kościołem. Pragniemy, wpatrzeni w Chrystusa i Apostołów zgromadzonych w Wieczerniku w czasie Ostatniej Wieczerzy, odkryć na nowo dar wspólnoty kapłańskiej, uczyć się wciąż wzajemnego szacunku do siebie, mając świadomość, że drugi kapłan jest w Chrystusie kimś dla mnie bliższym niż rodzony brat czy siostra. "Umywanie sobie nawzajem nóg" uczy nas szacunku do kapłaństwa Chrystusowego i ewangelicznego dawania życia za drugiego kapłana, gdy ten potrzebuje wsparcia duchowego, psychicznego czy materialnego, wystawiony często na "uraganie świata".

7. Pielgrzymka

Drodzy bracia Kapłani, w ramach Roku Kapłańskiego, w dniu 1 maja br. wyruszymy wspólnie z pielgrzymką duchowieństwa polskiego na Jasną Górę. Ukażemy wówczas naszą jedność uczniów Chrystusa, jedność z narodem polskim, któremu służymy od ponad 1000 lat.

Będzie to symboliczna pielgrzymka przez dzieje narodu, który przyjął Chrystusa i Jego Matkę Maryję do polskiej Kany i nigdy nie doznał zawodu. Na początku grupy pielgrzymkowej, podążającej z Katedry Częstochowskiej do Jasnogórskiej Bazyliki, będzie niesiona księga upamiętniająca nazwiska kapłanów, którzy zginęli w czasie II wojny światowej, oraz tych, którzy zostali skazani na męczeńską śmierć przez reżim komunistyczny, tak w czasie wojny, jak również po jej zakończeniu. Ponadto wraz z księgą będzie niesiona urna z ziemią przywiezioną z byłych obozów koncentracyjnych i miejsc kaźni, gdzie ofiarowali swoje życie kapłani diecezjalni i zakonni. Pragniemy ukazać w ten sposób ciągłość posługi kapłanów w dziejach naszego narodu, hekatombę złożoną przez duchowieństwo polskie, które zawsze było

wierne miłości Chrystusa i Ojczyzny. W tę pielgrzymkę wpisuje się także nasza posługa kapłańska, w której przez dar modlitwy o nowe powołania do służby Bożej pragniemy przedłużyć Chrystusowe kapłaństwo w następnych pokoleniach, które będą ukazywać światu prawdę, że Bóg jest miłością w Jezusie Chrystusie.

Jan Paweł II proroczo zapowiadał "wiosnę Kościoła", która dopiero jest przed nami. Dlatego bez lęku nieśmy światu świadectwo o Chrystusowej miłości.

Tobie, Maryjo, która jesteś jutrenką nowego świata i Matką pięknej miłości, pragniemy polecić naszą kapłańską przyszłość, prosząc o Twoje wstawiennictwo u Boga. Ty, któraś chroniła w swoim łonie Odwieczne Słowo, które

stało się Ciałem, ucz nas chronić odwieczną miłość Boga w nas i świadczyć o niej w Nazarecie naszego kapłaństwa, w którym mieszkają nasi bracia i siostry.

Na trud kapłańskiej posługi z serca wam błogosławimy.

Podpisali Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi obecni na 351. Zebraniu plenarnym Konferencji Episkopatu Polski.

Warszawa, dnia 9 marca 2010 r.

Za zgodność:
+ Stanisław Budzik
Sekretarz Generalny KEP

Zapowiedzi wydarzeń

Oratorium Kalwaryjskie na antenie TVP 1

Telewizja Polska S. A., która była patronem medialnym premierowego wykonania Oratorium Kalwaryjskiego, na swoich stronach internetowych podała godzinę emisji koncertu, zrealizowanego w Kalwarii 15 sierpnia 2009 roku. Monumentalne dzieło powstało dzięki

współpracy oo. Bernardynów z uznanymi twórcami: Zbigniewem Książkiem i Bartłomiejem Gliniakiem. Podzielone na trzy części Oratorium, w Wielkim Tygodniu pokaże telewizyjna Jedynka.

31 III (Wielka Środa) o godz. 13.30, obejrzymy cz. 1 pt. Jezus Chrystus
1 IV (Wielki Czwartek) o godz. 13.30, TVP wyemituje cz. 2 pt. Św. Franciszek

2 IV (Wielki Piątek) o godz. 14.30, w 5. rocz. śmierci Ojca Świętego, TVP 1 zaprezentuje cz. 3 pt. Jan Paweł II
Zgodnie z wcześniejszymi zapowiedziami ukazał się już dwupłyty album CD, będący zapisem sierpniowego koncertu. Do nabycia w sklepach muzycznych w całej Polsce oraz przez internet na www.kalwaria.eu

SP. Ks. Zbigniew Józef Ranosz (1926-2010) SDS

Urodził się 12 stycznia 1926 r. w rodzinie rolniczej Jana i Anny zd. Pleń w Dobrej na terenie diecezji tarnowskiej. Chrzest otrzymał w miejscowym kościele parafialnym pw. Matki Bożej Szkaplerznej. Parafia Dobra należy do jednej z najstarszych w rejonie Limanowej, powstała w 1361 r. Z tej wspólnoty wyszło wielu kapłanów i osób zakonnych. Oprócz ks. Zbigniewa Ranosza do Zgromadzenia Salwatorianów wstąpili brat Błażej Jan Ranosz (1904 – 1977), brat Piotr Józef Mycoń (1924 – 1991) i ks. Józef Kubowicz (1933 – 1991).

Zmarły ks. Zbigniew edukację podstawową rozpoczął w miejscowej szkole im. św. Jana Kantego, którą ukończył w 1940 r. podczas okupacji niemieckiej. Po półrocznym pobycie w domu rodzinnym, z obawy przed wywiezieniem na przymusowe roboty do Niemiec, rozpoczął naukę w Górskiej Szkole Rolniczej w Łososinie Górnej, gdzie uczył się do 1944 r. Jego kolegą kursowym był biskup Józef Pazdur, biskup pomocniczy we Wrocławiu. Wiosną 1944 r. podjął dalszą naukę na tajnych kompletach, prowadzonych od 1943 r. przez salwatorianów w Krakowie na Zakrzówku. Gdy nadeszła wolność uczniowie tajnych kompletów zostali przyjęci do prywatnego gimnazjum męskiego im. gen. Władysława Sikorskiego, prowadzonego przez salwatorianów w Krakowie.

Idąc za przykładem innych kolegów dnia 7 września 1946 r. przyjął Józef Ranosz w Trzebini habit zakonny i nowe imię Zbigniewa, by dwa dni później przenieść się do domu nowicjatu w Bagnie. Dom

wymagał uporządkowania. Przez pierwsze miesiące we wsi nie było prądu, brakowało polskiej biblioteki oraz sprzętu mechanicznego niezbędnego do prowadzenia gospodarstwa, które stanowiło źródło utrzymania wspólnoty zakonnej. Mimo tych i wielu innych braków nowicjusze mieli świadomość, że ich obecność wtedy na zachodzie Polski, bardzo wiele znaczyła dla repolonizacji tych ziem. Dnia 8 września 1947 r. kleryk Zbigniew Ranosz złożył pierwsze śluby zakonne, a wieczyste w 1950 r. Kontynuował studia w zakresie szkoły średniej, a po zdaniu matury rozpoczął studia na wydziale teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W wigilię uroczystości św. Apostołów Piotra i Pawła 28 czerwca 1953 r. przyjął z rąk bpa Franciszka Jopa w Krakowie święcenia kapłańskie.

W czasie 57 lat działalności kapłańskiej ks. Zbigniew pracował w wielu parafiach w charakterze wikariusza, katechety, kapelana szpitala i domu zakonnego sióstr boromeuszek w Mikołowie. Najdłużej, bo przez 24 lata, pracował przy kościele NSPJ oraz w sanktuarium fatimskim w Trzebini. Tutaj też Pan odwołał go do wieczności. Przez 15 lat pracował w Dobroszycach, a po pięć lat w Obornikach Śl. i Widuchowej. Pomagał też w okolicznych parafiach diecezjalnych. Przez jeden rok był wikariuszem i katechetą w nowo utworzonej w 1962 r. parafii pw. Matki Boskiej Częstochowskiej w Drygalech (1966 – 1967) na terenie diecezji olsztyńskiej (dziś diec. ełckiej). Ks. Zbigniew zmarł w Trzebini 25 marca 2010 r.

Ks. Zbigniew Ranosz wyniósł z domu rodzinnego zamiłowanie do pracy na gospodarstwie rolnym. Posługując w parafii w Bagnie (1955 – 1956) obok

duszpasterstwa chętnie pomagał nowicjuszm i klerykom w pracy na polu, zwłaszcza w okresie żniw. Jego zaangażowanie w pracę gospodarczą zawsze rozumieliśmy jako troskę o dobro wspólnoty, a także jako umiłowanie zgromadzenia. W okresie pojawiających się pierwszych szans wyjazdu na misje na Wschód, marzył o działalności duszpasterskiej na terenie byłych Republiki Radzieckich, a nawet na własną rękę rozpoczął starania o wyjazd.

Dzisiaj wolno nam powiedzieć, że zmarły ks. Zbigniew kochał Kościół i chciał służyć Bogu i ludziom jak potrafił, i jak mu na to pozwalały jego naturalne przymioty. Nie będzie przesadą jeżeli o powiemy, że benedyktyńska zasada „ora et labora” była też jego dewizą życia.

Żegnamy dziś jednego z seniorów naszej prowincji, którego Bóg odwołał w 84 roku życia. Należał On do grona współbraci w naszej prowincji, którym przyszło pokonywać wiele trudności. Czynili to ofiarne i z miłości do Boga i ludzi, aby dzieło Czcigodnego Sługi Bożego Ojca Franciszka od Krzyża Jordana mogło się owocnie rozwijać w naszej ojczyźnie i wielu krajach, do których udają się salwatorianie.

Ceremonie pogrzebowe odbyły się w kościele, w którym ks. Zbigniew posługiwał najdłużej. Mszy św. pogrzebowej przewodniczył ks. bp Józef Guzdek, biskup pomocniczy Archidiecezji Krakowskiej, a homilię wygłosił ks. prowincjał Piotr Filas. Ciało Zmarłego zostało złożone w grobowcu salwatorianów przy miejscowym kościele obok pionierów naszej prowincji

Za www.sds.pl

